

☞ SARAH LADD ☞

De erfenis
van
Hollythorne House

ROMAN

Van Sarah Ladd verschenen eerder:

De erfgename van Winterwood
De directrice van Rosemere
De gezelschapsdame van Willowgrove
De winkel in Blinkett Street
Het woud van Emberwilde
De lerares van Fellsworth
De weversdochter van Amberdale
De gouvernante van Penwythe Hall
Tè gast op Lanwyn Manor
Een vreemdeling op Wyndcliff Hall
De brief van Briarton Park

PROLOOG

Blight Moor, Yorkshire, Engeland
Zomer 1813

Charlotte Grey had voorzichtiger moeten zijn met haar hart.

Ze klemde de brief stevig in haar hand en beklom het ongelijke, rotsige pad naar Even Tor, weigerend om aandacht te geven aan de steken van spijt om haar ongewone gebrek aan beheersing.

Ze had altijd medelijden gehad met dwaze jongedames die hun hart vrijuit weggaven, die flirtten en zich blootstelden aan onnodige afkeuring en afwijzing. Wat meer was, ze had nooit echt geloofd in romantische liefde – het soort verbintenis dat je geest en ziel onherroepelijk vervlocht met die van een ander.

Totdat ze precies drie maanden eerder voor het eerst de heer Anthony Welbourne was tegengekomen.

Charlotte bleef even staan om nog een keer naar Anthony's haastig geschreven briefje te kijken.

Even Tor. Zonsondergang.

Ze zette de pas erin en nam de bocht. Even Tor kwam in zicht: een knoestige, verweerde rotsformatie die boven het omringende grasland uittorende. Imposante rotsblokken van kalksteen stonden als schildwachten aan de voet van het majestueuze gevaarte, waardoor dit nog sterker geïsoleerd werd.

Niemand zou hen hier toevallig zien.

Overal om haar heen, zo ver het oog kon zien, werd de afzondering versterkt door het uitgestrekte, wuivende moerasgras. De bloeiende heide danste in het gouden licht van de zomer, en de altijd aanwezige wind droeg geparfumeerde aroma's mee van aarde en bloesems en neuriede een treurig lied, als in weemoedig medelijden. Deze locatie was hun toevluchtsoord geweest, hun privéplek waar ze de avonduren doorbrachten, weg van afkeurende ogen. Maar in slechts enkele minuten zakte de amberkleurige zon weg achter het grillige landschap en nam elke schijn van warmte en troost met zich mee. De dag zou ten einde komen, de morgen zou aanbreken en Anthony zou vertrekken naar de oorlog.

Ze legde haar vrije hand boven haar ogen en tuurde naar de schitterende ondergaande zon. Daar was Anthony, zoals hij in zijn briefje had geschreven, gekleed in de felrode wollen jas en witte linnen broek van een regimentssoldaat.

Anthony Welbourne, met zijn zelfverzekerde aard en gelijkmatige humeur, was de lichamelijke manifestatie van al haar meisjesdromen – van al haar vrouwelijke hoop op romantische liefde, zoals haar ouders hadden gehad, en haar fantasieën over een gezin en geborgenheid. Ze wilde naar hem toe rennen. Haar armen om zijn hals slaan en zijn vertrouwde mond kussen, zoals ze sinds hun eerste ontmoeting zo vaak had gedaan, en lachen alsof tijd onbeperkt was en de toekomst vrij.

Maar ze zag ervan af.

Morgen zou hun wereld verschuiven. Het leven zou hen verschillende kanten op duwen en het was onwaarschijnlijk dat hun paden ooit nog zouden kruisen.

Hij richtte zich op toen ze naderde en stak een hand op ter begroeting. De zon achter hem bescheen de wilde

krullen van zijn donkere haar en zijn sterke, brede schouders. Ze had dagenlang, misschien wel weken, plannen hiervoor gemaakt – hun laatste gesprek. Al die tijd had ze zich vast voorgenomen geen emotie te tonen. Wat voor goeds kon er voortkomen uit tranen? Het was tenslotte haar eigen schuld dat haar hart brak. Ze had al die tijd geweten wat het risico was.

Ze tilde haar lila chintz rok op om over de stenen aan de voet van de steile rots te stappen. Toen ze dichterbij kwam, stak hij zijn hand uit om haar over de afbrokkelende stenen te helpen. Ze pakte zijn hand en voegde zich bij hem in de koele schaduw van de steile rots, verborgen voor de buitenwereld.

Hij glimlachte ongedwongen en vlot – precies de glimlach die haar in verrukking had gebracht tijdens hun eerste ontmoeting op het pad vlak bij deze plek, toen ze elkaar toevallig tegenkwamen en hij haar had geholpen toen haar pony een ijzer had verloren. ‘Ik begon al bang te worden dat je niet zou komen.’

Ze haalde haar hand uit de zijne en nam weer een respectabele afstand in acht. Ze vond het moeilijk, bijna onmogelijk, om hem aan te kijken. ‘Hoe had ik niet kunnen komen?’

Ze hadden zich nooit eerder ongemakkelijk gevoeld in elkaars gezelschap, maar in dit geval bleef een pijnlijke stilte tussen hen hangen die elk uitdaagde als eerste te spreken.

Veel gevoelens brandden op het puntje van haar tong, maar ieder woord, iedere gedachte, was boordevol gevaar. Als ze hardop uitgesproken werden, zouden ze misschien een glimp laten zien van het diepst van haar hart en dat mocht ze niet toestaan. Ze kende haar eigen hoop en gevoelens heel goed, maar de zijne kende ze niet. In alle tijd die ze samen hadden doorgebracht, had hij haar nooit een

belofte gedaan. Hij had zelden gesproken over de toekomst of over de dromen die later zouden komen – na de oorlog.

Hij verbrak de stilte, zijn bekoorlijke stem was schor en diep. ‘Ik weet niet hoe ik afscheid van je moet nemen.’

Ze dwong zich tot een geofende glimlach, bijna dankbaar voor de wind die haar haar in haar gezicht blies en haar trekken verhulde. ‘We wisten allebei dat dit zou komen. Dat je vertrekken zou. Het was verwacht.’

Opnieuw viel er een stilte en een misselijkmakende paniek kreeg haar in zijn greep. Hoe had hij in zo’n korte tijd degene kunnen worden die haar beter begreep dan wie ook ter wereld? In al haar achttien jaar was ze nooit iemand tegengekomen die haar en haar meningen zonder oordeel aanvaardde en die haar alleen al met zijn aanwezigheid en aandacht moed insprak. Hij bezat een vasthoudendheid die zij miste, hij had een geestigheid die zij nog moest ontwikkelen en bood gezelschap als ze er het meest naar hunkerde. Ze kon aan niets anders meer denken dan aan de tijd dat ze samen waren, die al haar dromen en ambitie bezielde. Maar er zou een einde komen aan hun band. Duizend gedachten streden om de voorrang, maar ze kon alleen uitbrengen: ‘Ik zal vaak aan je denken, hoor.’

Hij gniffelde, maar zijn anders zo vrolijke toon werd gedempt door droefgeestigheid en een voor hem ongewone schaduw verduisterde zijn kobaltblauwe ogen. Hij stak zijn hand uit en stopte een lok haar achter haar oor, zijn vingers bleven rusten op haar wang. ‘Ach, Charlotte. Je zult een poosje aan me denken. Misschien zul je me zelfs missen. Maar dan zal je leven doorgaan. Je zult trouwen, een gezin stichten en een lang en gezond leven leiden. Precies zoals het moet.’

Bij de gedachte aan trouwen met een ander trok ze haar hoofd met een ruk weg van zijn aanraking. ‘Stop. Alsjeblieft.’

Wist hij hoe folterend dit voor haar was? Ze hield van hem. Ze hield van hem, en het idee was bedwelmend – van een liefde die de tijd zou trotseren en de oorlog zelf doorstaan.

Maar het zou niet gebeuren. Want hij had haar nooit zijn liefde verklaard.

De zon zonk verder en met de seconde loste de schitterende gloed verder op in de nevelige schemering. Haar keel werd dichtgeknepen. Haar neus trilde. Ze vertrouwde er niet meer op haar emoties te kunnen verbergen. Elke voorbijgaande seconde verlengde het onvermijdelijke en maakte haar verdriet intenser.

Hij hoefde het haar op dat moment maar te vragen en ze zou hem beloven op hem te wachten. Haar hart hunkerde ernaar de woorden te horen die de gevoelens die al haar gedachten beheersten zouden bekrachtigen.

Ze aarzelde en gaf hem de ruimte om zich uit te spreken.

Maar hij deed het niet.

Na een lange stilte stak ze haar hand uit om de gouden kwastjes op het schouderbeleg van zijn vuurrode jas glad te strijken. ‘Je moet gaan. Je oom verwacht je en iedereen komt langs om afscheid te nemen. Als je je niet haast, zul je gemist worden.’ Ze glimlachte zwakjes. ‘Mijn hart is niet het enige vrouwenhart dat zal breken om je vertrek.’

Maar hij lachte niet met haar mee. Hij kneep zijn blauwe ogen samen. Zijn geur van buitenlucht en leer omhulde haar toen hij haar dichtert tegen zich aan trok. ‘Jouw hart is het enige wat mij interesseert.’

De aanraking van zijn hand om haar bovenarm brandde als vuur, gevaarlijk en wild.

Dit moest stoppen.

Iedere aanraking, ieder woord zelfs, was een pijniging van een al gevoelig hart. Zoals het nu was, leefden ze in

verschillende werelden. Zelfs als hij niet zou vertrekken, was het onbelangrijk wat zij wilden. Gezien de gespannen relatie tussen hun families zou een verbintenis onmogelijk zijn. Haar vader en zijn oom waren bittere vijanden. Beide families zouden hevige gekant zijn tegen een verbintenis tussen hen.

Als ze weer thuis was in Hollythorne House kon ze zwelgen in haar tranen. Ze kon – en zou – stem geven aan haar gebroken hart en huilen tot ze niets anders kon voelen. Maar de laatste keer dat hij haar zag moest ze haar tranen bedwingen.

‘Pas goed op jezelf, Anthony Welbourne.’

Anthony liet zijn blik eerst dwalen over het donkere kastanjebruin van Charlottes verwaide haar en toen over de zachte helling van haar fijne neus. Toen over de volle welving van haar lippen, die hij zo goed kende.

Ze had gelijk. Hij moest terug naar het huis van zijn oom.

Verlengen van het afscheid zou de kwelling niet minder maken.

Maar zijn laarzen waren vastgenageld aan de steen onder hem, zwaar en gewichtig, alsof het moeras zelf hem gevangen hield en eiste dat hij sprak.

De woorden – de verklaring van zijn liefde – worstelden in hem en smeekten om te worden uitgesproken.

Hoe kon hij vertrekken zonder haar de diepte van zijn genegenheid kenbaar te maken? Als hij had geweten dat een vrouw zo’n krachtige impact op hem zou hebben, zou hij de benoeming tot officier nooit hebben overwogen. Misschien was hij er zelfs tevreden mee geweest om zijn hele leven in de korenmolen van zijn oom te werken.

Maar de aanstelling was gekocht en hij was gebonden en kon niet meer terug.

Een ander feit dat net zoveel gewicht in de schaal legde, viel niet te veronachtzamen. Zelfs als hij vrij en ongebonden was, zou Charlottes vader een verbintenis met een man die de achternaam Welbourne droeg verbieden, om nog te zwijgen van het feit dat zijn sociale status ver beneden de hare was.

Ondanks hun verschillen was ze een anker voor hem geweest in een overgangperiode. Na negentien jaar veranderde zijn rol van plichtsgetrouwe neef en arbeider in die van een soldaat. Hij wist vanaf het eerste moment dat hij haar had zien worstelen met een pony – met haar rood aangelopen wangen, haar wilde haar en stugge vastberadenheid – dat ze beslag legde op de verborgen, gevoelige delen van zijn hart. En ze had het nog niet losgelaten.

Haar vader was de afgelopen maanden op reis geweest. In die tijd was ze makkelijk aan het slappe toezicht van haar onbekwame chaperonne ontsnapt om de avonduren met hem door te brengen. In die kostbare tijd had ze hem uitgedaagd. Hem aangemoedigd. Bij haar had hij zichzelf kunnen zijn in een omgeving die niet in strijd was met zijn plannen voor de toekomst.

Een relatie die begon als een verliefdheid was ontwikkeld tot het belangrijkste en invloedrijkste van zijn wezen en terwijl het allemaal ideaal leek, had hij zijn ware gevoelens achtergehouden. Het zou een zelfzuchtige daad zijn om nu nog zijn liefde voor haar te onthullen. Misschien kwam hij nooit terug uit de oorlog in Amerika, en zelfs al kwam hij terug, haar vragen op hem te wachten zou onenigheid veroorzaken binnen haar familie. Dat hij er naar verlangde om die woorden uit te spreken, betekende niet dat ze verstandig waren.

De stille momenten gingen voorbij en haar kin begon

te beven. Haar hoge jukbeenderen werden rood.

Elke spier in zijn lichaam hunkerde pijnlijk om zijn armen uit te strekken en haar te troosten, maar hij deed het niet. Het zou niet eerlijk zijn, misschien zelfs wreed, om valse hoop te geven aan een situatie waaraan een einde moest komen.

In plaats daarvan boog hij zich naar haar toe, snoof genietend haar lavendelgeur op en drukte zijn lippen op haar voorhoofd. ‘Vaarwel, liefste Charlotte.’

Zonder haar aan te kijken draaide hij zich om.

Hij dwong zich een stap te zetten.

En nog een.

Ze riep hem niet na.

Ze hield hem niet tegen.

Zijn eigen hart zou genezen – in de loop van de tijd. Maar het zou ook kunnen verharden.

Hoe dan ook, haar leven zou doorgaan.

1

Wolden House, Leeds, Yorkshire
Oktober 1817

Dit keer was Roland Prior te ver gegaan. Dit was niet te verdragen.

Charlottes bloed kookte en gaf brandstof aan elke stap door de weelderige gang van Wolden House naar de brede hoofdtrap. In gedachten vormde ze haar argumenten. Voorzag Rolands tegenwerpingen. Scherpte haar uiteenzetting van principes aan.

Normaal gesproken maakte redetwisten met Roland een zaak alleen maar erger. Als het over hun zoontje ging, eiste Roland volkomen zeggenschap. Maar een paar minuten geleden had ze te horen gekregen dat hij van plan was om Henry de komende zes maanden bij zijn broer te laten wonen terwijl Roland op reis was naar het Continent. De suggestie dat Henry beter af zou zijn bij zijn oom maakte haar razend. Hoe durfde Roland haar zoon bij haar weg te houden, voor hoelang dan ook! Ze wist heel goed welke gevolgen het kon hebben om tegen Roland Prior in opstand te komen. Maar omwille van Henry zou ze vechten.

De zolen van haar zachte geitenleren muiltjes tikten op de houten treden toen ze de trap afdaalde. Ze negeerde de zijdelingse blik van de livreeknecht en concentreerde zich op de zware eikenhouten deur van de studeerkamer van haar echtgenoot aan het eind van de gang. Ze hief

haar hand en roffelde met haar knokkels tegen de deur.

Geen reactie.

Geërgerd klopte ze harder en scherper.

Toen er nog steeds geen reactie kwam, greep ze de koperen deurkruk en draaide hem om, zich schrap zettend voor een ruzie.

Maar toen ze de deur opende en naar binnen stapte, zag ze dat de kamer leeg was.

Ze fronste. In de haard brandde een pas aangelegd vuur en zijn bureau was bezaaid met papieren en brieven, daarnaast stond een halfleeg glas brandewijn. De zware, donkerrode fluwelen gordijnen waren dichtgetrokken voor de twee ramen in het vertrek en de oranje-gele gloed van het vuur weerspiegelde in de glazen karaffen op de zijtafel en de vergulde spiegel aan de muur ertegenover.

Ze snoof, teleurgesteld dat ze haar frustratie niet kwijt kon. Ze draaide zich om en wilde weggaan, maar haar aandacht werd getrokken door de neus van een gepoetste zwarte laars op de vloer.

De aanblik van de voet, uitgestrekt liggend in een rare hoek, deed haar woede bekoelen.

Ze kreeg kippenvel op haar armen.

Ze sloop stapje voor stapje dichterbij, tot ze om de rand van het bureau heen kon kijken. Daar, op het Perzische tapijt onder het raam, lag Roland in een onnatuurlijke houding roerloos op zijn rug. Zijn ene arm lag op een vreemde manier achter hem. Papieren waren om hem heen rondgestrooid. Zijn ijsblauwe ogen staarden omhoog zonder te knippen.

Ze werd overvallen door een golf van misselijkheid en haar hand vloog naar haar keel.

Ze gilte.

De livreeknecht die ze daarnet tegen was gekomen, snelde naar binnen en drong langs haar heen.

De volgende gebeurtenissen leken zowel vertraagd als versneld te verlopen.

Bedienden stroomden naar binnen.

Stemmen en vormen liepen door elkaar in een chaos van lawaai en gepraat.

De butler drong langs haar heen en viel naast zijn meester op zijn knieën.

Iemand trok de gordijnen open, schel, kleurloos ochtendlicht stroomde de kamer binnen. Een arm werd om haar middel geslagen en trok haar naar achteren. Een vrouwenstem fluisterde dat ze mee moest komen, maar haar voeten weigerden.

Roland Prior – de formidabele, imposante en polariserende man – was dood.

In een flits zag ze alle elementen van hun driejarige huwelijk. De angst. Het wantrouwen. Zijn koude woorden en zijn gewelddadige woede.

Ze zou droefheid moeten voelen om het verlies van leven. Ze zou verdriet moeten voelen.

Maar ze bemerkte alleen verdoving – verblindende, slopende verdoving.

Koud zweet brak uit op haar voorhoofd en elke ademhaling brandde, alsof de lucht die ze inademde tegelijk met Roland was gestorven. Op dit speciale ogenblik deed het er niet toe dat er geen liefde had bestaan tussen man en vrouw. Het feit dat ruzies en onenigheid hun omgang hadden beheerst, loste op in een betekenisloze leegte.

Nu ging het om hun zoon. Op de leeftijd van slechts zeven maanden was Henry nu erfgenaam van zijn vaders fortuin en zakenleven – een aanzienlijke aanstelling voor wie dan ook, zeker voor een baby. Ze mocht nu dan vrij zijn van Roland, maar Henry – lieve, onschuldige Henry – zou verder verwickeld raken in de gecompliceerde wirwar waaruit de familie Prior bestond.

Vanaf de dag van zijn geboorte had ze haar uiterste best gedaan om hem te beschermen. Nu Roland dood was, begon haar missie opnieuw. Ze wilde liever sterven dan haar lieve zoontje net zo'n wreed man te zien worden als zijn vader. Nu was het haar doel om ervoor te zorgen dat dat niet gebeurde.

2

Warehouse District, Leeds, Yorkshire
Oktober 1817

Anthony Welbourne richtte zijn blik strak op de vage gestalte van een man aan het eind van de steeg. Hij durfde niet weg te kijken, omdat hij in de ondoordringbare duisternis van de nacht zijn doel niet uit het oog wilde verliezen.

Het was zijn bijzondere taak om deze man – deze misdadiger – gevangen te nemen.

En hij zou niet falen.

Met een abrupte beweging schoot de man weg, alsof hij Anthony's aanwezigheid plotseling had opgemerkt, de andere kant op.

Als een kogel uit een kanon sprintte Anthony achter hem aan over de schemerige, oneffen weg. Bloed stroomde door zijn ledematen en lucht brandde in zijn longen. Op dit moment was zijn hoofd leeg van alle gedachten behalve één: zijn vaste voornemen om de dader te bedwingen.

Regen sloeg in zijn gezicht. Zijn breedgerande vilthoed vloog van zijn hoofd. Zijn laarzen smakten bij elke staccato stap op de natte keitjes van de straat. De enkele mannen die nog in de verregende straat rondhingen, deinsden achteruit toen hij naderde en ze gingen op in de stegen en vervallen gebouwen, omdat ze niet gezien wilden worden of betrokken raken.

Maar dit soort jacht was waar Anthony voor leefde.

In een subtiele beweging maakte de dader zijn fatale fout: hij keek over zijn schouder. Door die handeling werd hij precies genoeg vertraagd om Anthony terrein te laten winnen.

De grover gebouwde man sloeg links af en dook de hoek om.

Anthony zette al zijn energie in, deed een uitval naar voren en greep de jas van de man in zijn vuist. Hij draaide hem omhoog tegen een ruwe stenen muur.

De man wurmde zich los uit zijn greep en ramde zijn vuist tegen Anthony's kaak.

Anthony weigerde zich te laten overmeesteren en drukte hem met zijn onderarm weer tegen de muur. Toen hij er zeker van was dat hij de overhand had, duwde hij hem op de grond en pinde hem vast met zijn eigen gewicht.

Binnen enkele ogenblikken weerkaatsten de haastige voetstappen van zijn collega-wachter achter hem. Samen overmanden Anthony en zijn partner de nu uitgeputte man. Anthony greep de ene arm van de misdadiger vast en de andere wachter de andere, en ze brachten hem zo naar het politiebureau.

Tegen de tijd dat hij de dader had vastgezet in het gevang en bij het kantoor van Walsteads Watchmen was binnengestapt om zijn tijd en verrichtingen in het logboek op te schrijven, brak de dageraad aan in bekende strepen rokerig grijs en mist. Energie en leven zoemden nog in hem na, zoals altijd na een geslaagde overwinning.

Anthony streek met een hand over zijn kaak en deed zijn mond open en dicht om de schade van de kaakslag in te schatten, toen schudde hij het van zich af. De verwonding deed hem weinig, maar deed vooral het vuur in hem oplaaien. Het was onmogelijk om Leeds van alle nietsnutten te ontdoen, maar vannacht had hij er een opgepakt. En als de vrouw die door het stuk tuig was

aangerand daar beter door sliep, dan was dat het waard.

Als hij verstandig was, keerde hij terug naar zijn huurkamer in het logement om te slapen, want de volgende nacht zou ongetwijfeld een soortgelijke inspanning eisen. Maar hij had nog te veel adrenaline om te kunnen slapen. Hij zou Timmons, zijn vriend en collega, ontmoeten in de Elk Pub, zoals meestal 's morgens na een dienst gebeurde.

Terwijl hij door de ontwakende straat liep, trok hij de felblauwe band van de Walsteads Watchmen om zijn arm recht, zonder acht te slaan op een groep mannen bij de deur van de pub. De mannen richtten zich hoger op toen hij aan kwam lopen.

Het was niet zijn persoonlijkheid waardoor ze van houding veranderden en hun stemmen dempten.

Het was de mouwband.

De band van saffierblauwe wol om zijn bovenarm was altijd het eerste wat mensen aan hem opviel. Het was het uiterlijke teken van zijn beroep – een symbool dat hij lid was van Walsteads Watchmen, een van de befaamdste groepen dievenvangers in heel Engeland. Sommigen respecteerden de band. Sommigen vreesden hem. Maar iedereen begreep wat hij betekende.

Anthony bleef voor de deur van de pub staan om het laatste vocht van de nacht van zijn overjas en hoge laarzen te schudden. Boven zijn hoofd filterde dof ochtendlicht door grijze wolken en wierp een droefgeestige kleur op de hectische pakhuizenwijk van Leeds. De alomtegenwoordige zwarte rook die uit de schoorsteenpijpen pufte bleef in de lucht hangen, ondanks de regen die hem probeerde te verdrijven.

Hij haalde zijn vingers door zijn natte haar om overgebleven druppels te verwijderen en wierp een behoedzame blik naar rechts en toen naar links. Momenteel was het ploegwisseling in de textielfabriek Prior, en in vaalbruine

kleren gestoken mannen, vrouwen en kinderen liepen bedrijvig af en aan. Hun gedempte stemmen vermengden zich met het geluid van gammele houten karren en het geschreeuw van de bootmannen op de nabijgelegen rivier. Je moest altijd waakzaam zijn in deze straat – een les die hij maar al te goed had geleerd in de tweeënhalf jaar nadat hij uit de oorlog was teruggekeerd.

Het piepen van de stokoude scharnieren van de pub kondigde zijn komst aan. Stamgasten, van wie sommigen ook de mouwband droegen, keken zijn kant op voordat ze hun zachte gesprekken voortzetten. Geuren van verschaalde houtrook en bier zweefden hem tegemoet toen hij de drempel overstak en hij knipperde met zijn ogen om die te laten wennen aan de verschuivende schaduwen en de dichte rook van het vuur in de brede haard. Jonathan Timmons zat aan een hoektafel, zoals verwacht. Zijn breedgerande hoed was laag over zijn ogen getrokken, hij had een tinnen bierkroes stevig in zijn vuist geklemd.

Timmons keek op toen Anthony naderde. ‘Waar bleef je? Ik had het al bijna opgegeven.’

Anthony trok de houten stoel tegenover Timmons naar achteren en ging zitten. ‘Ik moest een man afleveren bij het politiebureau en daarna bij Walsteads langs.’

‘Waar is je hoed?’

‘Verloren. Alweer.’ Hij schoof de stoel dicht naar de tafel.

Timmons schoof een tweede bierkroes in Anthony’s richting.

Hij greep het handvat van de versleten bierkroes, ernaar verlangend om bijgepraat te worden. ‘En jij? Hoe vond je Bretton?’

Timmons lachte spottend, zette zijn ellebogen op de ruwe tafel en stak zijn verminkte linkerhand op met de misvormde duim en slechts één vinger. ‘Agent Bretton

zei dat hij bewondering had voor mijn onbaatzuchtige dienst aan ons land, maar dat mijn verwondingen me helaas ongeschikt maken om de noodzakelijke plichten van een politieman uit te voeren. Als zodanig kunnen ze mijn diensten niet gebruiken.'

Anthony's blik ging naar de paarse littekens op de huid waar Timmons' andere vingers vroeger zaten. Anthony had de verwonding zo vaak gezien dat hij die nauwelijks meer opmerkte, maar nu hij zich er weer op concentreerde, laaide de herinnering op aan de strijd waardoor die was veroorzaakt – om niet te spreken van de strijd waarin Anthony zelf zijn verwondingen had opgelopen.

Timmons gromde. 'Het ziet er dus naar uit dat ik voorbestemd ben om een Walsteads Watchman te blijven, hè?'

'Dat is toch niet zo vreselijk?' Anthony grinnikte in een ongemakkelijke poging om zijn vriend op te vrolijken. 'Vast werk. Voortreffelijke collega's. Nooit gebrek aan opwinding. Ideale baan, vind ik.'

Timmons snoof. 'Moet jij nodig zeggen. Jij zult het schip verlaten zodra je kunt.'

De opmerking, en de waarheid ervan, maakte hem ernstig.

Ja, Anthony had een scherp oog voor de toekomst. Een man, vooral een man die een dergelijk letsel als hij had doorstaan, kon niet zijn hele leven achter criminelen aan blijven jagen. Maar op het moment leken de doelen die Anthony zich voor de toekomst had gesteld net zo ver weg en onbereikbaar als die van Timmons.

In gedachten zag hij het beeld van de vervallen, verkoolde graanmolen van zijn oom voor zich. Anthony had de locatie bezocht in de dagen na zijn terugkeer uit de Verenigde Staten en de verschrikkelijke tragedie die hij daar had aangetroffen, had de trauma's die hij in de oorlog had meegemaakt alleen maar versterkt. Op een

dag zou hij terugkeren naar de molen, de schade van de brand herstellen en ervoor zorgen dat de graanmolen weer functioneel werd, maar er moest nog veel gebeuren voordat hij dat kon doen.

‘Ja, dat kan wel waar zijn, maar de molen is in beroerde staat. Geen dak. Geen waterrad. Zonder die twee dingen is de molen niet bruikbaar. Het zal een kapitaal kosten en dat heb ik niet. Nog niet, tenminste. Het heeft geen zin om daar nu bij stil te blijven staan – terwijl er niets aan te doen is, behalve blijven werken en geld verdienen.’

Anthony dronk zijn bierkroes leeg. ‘Kom. Drink eens. Mulligan vertelde me dat er begeleiding nodig is van een transportkonvooi dat een vracht naar Scarborough gaat brengen. Met een beetje geluk krijgen wij de opdracht. Schuift veel geld.’

‘Het zal wel.’ Timmons nam een paar grote slokken en veegde zijn mond af met zijn wollen mouw. ‘Heb je gehoord over die diefstallen in Lowburn Street? Stenen door de ramen van drie huizen. Waarschijnlijk meer. Het gerucht gaat dat de inwoners van plan zijn Walstead in te schakelen om de zaken recht te zetten.’

Ja, er was geen gebrek aan misdaden voor mannen als Anthony om te onderzoeken en de opdrachten waren verre van voorspelbaar. De rijken betaalden voor allerlei klussen die ze zelf niet konden – of wilden – doen. Het avontuur en de uitdaging van nooit weten op welke hindernis hij nu weer zou stuiten, waren een baken voor Anthony. Hij hunkerde ernaar. Hij had het nodig om zich levend te voelen. Hij was per slot van rekening dievenvanger. Allerlei soorten slachtoffers huurden hem, of liever gezegd William Walstead, in om gerechtigheid te bewerkstelligen of bescherming te bieden.

Toen ze hun bier op hadden, stonden Anthony en Timmons op en stapten uit de donkere pub de ontluikende,

mistige ochtend in. In de korte tijd die ze binnen waren geweest, was het druk geworden op straat. Er waren meer mensen, meer karren, meer lawaai. Anthony had een paar stappen gezet toen een man zijn schouder vastgreep.

‘Kijk uit je doppen,’ mompelde Anthony en hij liep door.

Toen greep een tweede man, vlak achter de eerste, ook zijn schouder vast.

Eén keer was een ongelukje. Twee keer niet.

Anthony mopperde geërgerd en keerde zich naar de twee mannen toe, die beiden vuil en sjofel waren zoals je zou verwachten van een arbeider uit deze hoek van Leeds. Er was iets hards en directs in de blik van de arbeiders wat Anthony in de verdediging drong.

‘Walsteads Watchmen, hè?’ De langste wees naar Anthony’s mouwband en spuugde op de grond naast de neus van Timmons’ laarzen.

Anthony reageerde niet meteen en bleef de mannen opnemen. ‘Had je iets te zeggen?’

Het groezelige haar van de eerste man plakte in vette pieken aan zijn verweerde huid en hij drong langzaam en vastberaden dichterbij hem toe, midden in de bedrijvige drukte van de straat. ‘Ja, ik heb wat te zeggen. Zeg maar tegen die ouwe Walstead dat ik een boodschap voor hem heb. Zeg maar dat oude Rodden het nog heel goed weet. Zeg maar dat hij me alleen met het geld dat hij me schuldig is kan laten vergeten wat er gebeurd is bij Swendel Bay, en dat hoe langer hij me laat wachten, hoe lossen mijn tong wordt.’

Het was een gangbaar voorval. Vroeger was Anthony er zenuwachtig van geworden, maar nu had hij genoeg klussen gedaan om te weten dat veel mannen die door een van Walsteads mannen waren opgepakt een wrok koesterden.

‘Als de boodschap zo belangrijk is, ga je het hem zelf

maar vertellen.' Anthony liep door.

'Moet je dat horen, je slaat al net zo'n hoge toon aan als hij,' riep de man hem na. 'Vroeg of laat zal iemand jullie op je nummer zetten en je aan de galg hangen, waar je hoort.'

Anthony hield zijn pas in en wachtte even tot Timmons weer naast hem liep. Zijn mannetje staan was één ding. Maar het was een heel ander verhaal om de strijd aan te gaan met een man die op vechten uit was. Maar de waarheid van het gezegde was hard aangekomen.

Hoezeer Walstead ook gerespecteerd werd, zijn methoden waren soms aanvechtbaar. Hij ging net zo makkelijk om met criminelen als met magistraten en rechters, maar als hij resultaten kreeg, twijfelde niemand aan hem.

En dat moest Anthony ook niet doen.

Hij liep verder. Hij moest geen energie verspillen door zich zorgen te maken over een willekeurige vreemde. Hij zou doen wat hij altijd deed: de gebeurtenissen achter zich laten en zich concentreren op de volgende jacht.

*Een jonge weduwe gaat een onzekere toekomst tegemoet.
Maar een onverwachte ontmoeting zet alles op scherp.*

De erfenis van Hollythorne House

Als de man van Charlotte Grey onverwachts sterft, vlucht ze met haar zoontje naar een afgelegen landgoed. Om haar te beschermen tegen degenen die azen op de erfenis stuurt haar zwager bewakers mee. Een van hen blijkt een oude bekende: Anthony, de man die Charlotte al jaren probeert te vergeten. Zijn aanwezigheid brengt oude gevoelens bij haar naar boven, maar tegelijkertijd steekt ook de twijfel op. Kan ze deze wachters eigenlijk wel vertrouwen?

Anthony Welbourne heeft altijd van Charlotte gehouden, maar weet dat hij vanwege zijn eenvoudige afkomst geen enkele kans bij haar maakt. Na zijn terugkeer uit het Britse leger helpt zijn vriend hem aan een baan als bewaker en staat hij plots weer oog in oog met zijn vroegere geliefde. Geschrokken door haar sterk vermagerde gestalte is hij vastbesloten om haar voor nog meer tegenspoed te behoeden – zelfs als hij daarvoor grote geheimen moet bewaren.

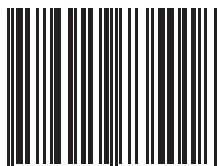
Terwijl de dreiging toeneemt, moeten Charlotte en Anthony samenwerken om een sinister complot te ontrafelen dat een gevaar vormt voor alles wat hen lief is.

Sarah Ladd is gefascineerd door de Regency-periode en schrijft historische romans die geïnspireerd zijn op Britse klassiekers als *Pride & Prejudice* en *Jane Eyre*. Eerder schreef ze o.a. *De brief van Briarton Park* en *Een vreemdeling op Wyndcliff Hall*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029735018 NUR 342

9 789029 735018 >